

[Ministeren for kulturelle anliggender]

som kan konkurrere med de udenlandske virksomheder, der annoncerer i det tyske landsdækkende TV. Jeg vil lige tilføje, at skulle man oven i købet beslutte at lave regionale udsendelser, f.eks. regional nyhedsformidling, hvad der kunne være rimeligt nok, så er der jo en regional reklamemulighed for de endnu mindre danske virksomheder.

Jeg beder om, at man betænker – ikke mindst vil jeg sige det til socialdemokratiet – hvad der ligger i den situation for danske virksomheder, for danske arbejdspladser, hvis det alene er et landsdækkende tysk TV, der sælger reklamer i Danmark, og man ikke må få fingre i det fra danske virksomheders side. Jeg synes, at man forspilder nogle chancer, og det kan på lidt længere sigt blive ubehageligt, og jeg vil i hvert fald bede om, at man tager det med i overvejelserne. Men som sagt har vi i hvert fald 2-3 år, inden TV-2 begynder at sende. Lad os finde ud af det i mellemtiden.

Endelig havde hr. Tinning – det var så det, jeg skulle vende tilbage til – nogle bemærkninger om reklamer. Hr. Tinning og jeg bliver aldrig enige om reklamer, det er jeg helt overbevist om. Det er muligt, at det har hjulpet lidt på hr. Tinning, at han har opholdt sig i FN et par måneder, det plejer at være godt for folks TV-kundskab. I hvert fald må jeg sige til hr. Tinning, at den model, hvor man adskiller annoncørernes interesser og programvirksomheden, findes i tysk TV. Nu kan jeg ikke helt detaljerne i det her, men i tysk TV mener jeg det er således, at de sælger reklametid for et år ad gangen. Man køber sig reklametid, men man kan ikke sige, at det skal være i forbindelse med det program eller det program, som er særlig populært, for man ved ikke noget om, hvornår det bliver sendt.

Det var sådan nogle regler, jeg havde forestillet mig, hr. Tinning, men det er ikke kulturministeren, kan jeg sige til hr. Tinnings beroligelse, der skal lave disse regler, det er nævnet, og nævnet må jo så undersøge, hvad man gør i andre lande, for vi skal have nogle vandtætte skodder mellem annoncørerne og dem, der laver programmerne. Så meget tror jeg i hvert fald at vi er enige om. Så kan hr. Tinning have tiltro til mine evner eller ej; det skulle såmænd ikke forbavse mig, hvis han ikke havde det.

Hr. Poulsgaard var meget negativ i dag, synes jeg, over for, hvad der lå af perspektiver i det her, og det synes jeg faktisk ikke er begrundet. Det er muligt, at hr. Poulsgaard godt kunne have tænkt sig noget bedre eller noget vildere, eller jeg ved ikke hvad. Det er som regel det synspunkt, fremskridtspartiet har. Som regel bliver det ikke imødekommet, og det gør det heller ikke i dag. Vi får ikke den rene hr. Poulsgaard-vare i dag heller, det gør vi sjældent.

Jeg synes da ganske afgjort, at behandlingen i dag har vist, at der i folketinget er bred enighed om nogle store principper, og så kan vi slå lidt om resten. Det er ikke, fordi det er ubetydelige ting, vi er uenige om, men vi kan afgrænse det til nogle bestemte områder, og det synes jeg er meget positivt.

Hr. Tastesen var lidt bekymret over, hvorvidt jeg nu havde forstået, hvad han sagde. Jeg må indrømme, at der var noget, der godt kunne få mig til at tvivle en lille smule på min egen forståelsesevne, for hr. Tastesen citerede mig med forargelse i stemmen for et eller andet, jeg skulle have sagt om, at det skulle være seervenligt. Det brød hr. Tastesen sig i hvert fald ikke om. Nej, det skulle være forbrugerstyret. Og så spørger jeg: hvad er egentlig forskellen? Behøver der egentlig at være en forskel? Det gør der vel ikke. Jeg går da ud fra, at hr. Tastesen er klar over, hvordan den almindelige opinion er med hensyn til, hvad man skal have i fjernsynet. Det må da i høj grad påvirke hr. Tastesen, når han ønsker et forbrugerstyret fjernsyn, men dér kan jeg tage fejl.

Så vil jeg også godt nævne en anden lille ting hos hr. Tastesen, der svækkede min tro på min egen forståelsesevne. Det var noget med, at nej, vi skulle ikke tage for meget stilling til for meget nu. Altså, nu har socialdemokratiet i blide vendinger – naturligvis som sædvanlig – under hele valgkampen bebudet regeringen og sagt: kom der nu ikke snart et forslag, og nu måtte vi snart, og ellers ville socialdemokratiet selv komme med noget, og nu hastede det osv., og lige pludselig skal vi altså ikke tage stilling til for meget for hurtigt. Det forstod jeg heller ikke rigtig. Men det drøfter vi da meget gerne videre i udvalget.

Fru Ingerlise Koefoed var bekymret over, at det gik for stærkt. Det behøver fru Ingerlise Koefoed ikke at frygte. Med det tempo,